

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Summula Casuum Conscientiæ

In Qva Agitur De Præceptis Ecclesiæ, De Officio Confessarii, Ac De
Censuris

Petrus <a Sancto Josepho>

Coloniæ Agrippinæ, 1652

Articulus II. De iurisdictione necessaria ad audiendas confessiones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41572

in domum; ita per potestatem illam tollitur peccatum, & aperitur ianua regni cœlorum. Porro sicut iudex in foro externo potest examinare reum, & sententiam in eum ferre; ita sacerdos in foro pœnitentiæ habet potestatem examinandi pœnitentem de peccatis mortalibus quæ patrauit, quantumvis secreta, vel interna sint, & cognito illius statu, sententiam in eum ferendi, vel eum absoluendo à peccatis & pœnitentiam proportionatam imponendo, vel absolutionem ei denegando, si ad illam non sit rectè dispositus. Et quidem prior illa potestas examinandi, dicitur clavis scientiæ, posterior verò sententiam ferendi, dicitur clavis potestatis seu iurisdictionis.

Ex hac autem doctrina inferitur, neminem in mortis periculo constitutum, teneri peccata sua confiteri non sacerdoti, si desit sacerdos a quo absolui possit. Poterit tamen licitè in eo statu positus, peccatum aliquod declarare Laico prudenti, & pio, si probabiliter sperat se illius monitis ad veram contritionem excitandum. Verùm hoc raro consulendum quia vix caret periculo.

ARTICVLVS II.

De iurisdictione necessaria ad audiendas confessiones.

REQUIRITVR secundò in ministro huius sacramenti, iurisdictione in eum quem absoluerè intendit. Ita vt absolutio non valeat, si detur à sacerdote non habente iurisdictionem in foro interno, & si pœnitens ad eum bona fide accedat. Hoc probatur ex Concilio Trid. sess. 14. cap. 7. his verbis. *Quoniam igitur natura & ratio in dicit illud exposcit, vt sententia in subditos duntaxat feratur, persuasum semper in Ecclesia Dei fuit, & verissimum esse Synodus hac confirmat, nullius momenti absolutionem eam esse debere, quam sacerdos*

in eum profert, in quem ordinariam, aut subdelegatam non habet iurisdictionem.

Ex quo discursu patet 1. eos grauiter errare qui putant ordinem sacerdotalem sufficere, vt quis valide absoluat peccatis mortalibus, in sacramento pœnitentiæ. Cum enim Sacerdos absoluens se habeat vt iudex, sententiam proferens in subditum, & nemo præcisè ex vi ordinis sacerdotalis subditos habeat, hinc manifestum est, ad valorem absolutionis non sufficere in ministro ordinem sacerdotalem, sed præterea requiri vt habeat iurisdictionem vel ordinariam, vel delegatam in eum quem absoluit. Ad eum modum quo in foro sæculari, nemo potest iudicium exercere, nisi in sibi subditum.

Quare illud est discrimen inter hoc, & reliqua sacramenta, quòd etsi alia non possint licitè administrari, nisi ab habente iurisdictionem, validè tamen sine illa administrantur; at sacramentum pœnitentiæ nec licitè, nec validè administratur à nō habente iurisdictionem. Vnde non est repetenda ordinatio, vel confirmatio facta ab Episcopo extraneo, seu qui non habet iurisdictionem in ordinatum, vel confirmatum; est tamen iteranda confessio peccatorum mortalium, facta sacerdoti non habenti iurisdictionem in pœnitentem.

Patet 2. duplicem esse iurisdictionem in hoc foro, nempe ordinariam, & delegatam, & alterutram ad valorem absolutionis sufficere. Ordinaria dicitur, quæ competit alicui ratione officii quo fungitur, quomodo summus Pontifex habet iurisdictionem ordinariam in omnes fideles, Episcopus in omnes suos Diœcesanos, & Parochus in eos qui in ipsius Parochia commorantur. Iurisdictione verò delegata ea dicitur, quæ tribuitur alicui ab habente ordinariam. Vnde summus Pontifex potest sacerdotem delegare ad confessiones audiendas in toto orbe: Episcopus in sua Diœcesi, & Parochus in sua Parochia. Cum eo tamen discrimine, quòd Papa potest alicui

con-

concedere facultatem audiendi fidelium confessiones, etiam inuitis Episcopis, & Parochis, & Episcopus inuitis Parochis; At non potest Parochus vice versa, dare potestatem sacerdoti audiendi confessiones suorum Parochianorum, inuito Episcopo, nec Episcopus, inuito Pontifice.

Quæres, an delegatus ad audiendas confessiones, possit alium subdelegare ad id muneris obeundum. Respondeo cum distinctione; nam duobus modis potest alicui delegari iurisdictio, *primò* ita ut immediate delegetur tantum certa & determinata iurisdictio, vel iurisdictiois executio, v. c. ad excipiendas Parochianorum confessiones: qua ratione Curati interdum in magnis solemnitatibus sacerdotes aduocant, ut ab iis in administratione poenitentia, & Eucharistiæ iuuentur. *Secundò*, ita ut ei immediate demandetur officium vicarii, annexam habens iurisdictioem ad sacramenta administranda, qua ratione Parochi delegant iurisdictioem iis, quos suos vicarios constituunt.

Dico igitur, eum cui demandatur nudum ministerium audiendi confessiones, non posse alterum subdelegare ad confessiones audiendas, cum hoc in illo non comprehendatur. Eum verò cui committitur ipsum officium Vicarii, posse potestatem confessiones audiendi alteri subdelegare. Quia cum ille vices gerat ordinarii, congruum est ut tali potestate non careat. Quia tamen non gerit officium tanquam proprium, hinc fit ut non possit totam iurisdictioem quam habet in alterum, transferre, sed partem duntaxat.

Addunt aliqui, delegatum ad vniuersitatem causarum v. c. ad audiendas omnes confessiones, posse subdelegare: Verum hoc generatim dici non potest, cum Religiosi, quibus ex privilegio licet audire omnium confessiones; non possint id munus siue ex toto, siue ex parte alteri sacerdoti subdelegare. Quare ut intelligas an delegatus possit subdelegare, videndum

dum est an sit delegatus ad nudum ministerium, an vero ipsum officium ipsi commissum sit: nam si priori modo delegatus sit, negandum est facultatem subdelegandi ei competere, & si ad vniuersitatem causarum delegatus sit; secus si posteriori, vt explicatum est.

ARTICVLVS III.

Quibus modis delegetur iurisdictio.

RESPONDEO I. Iurisditionem delegari ex iure communi, qua ratione potest simplex sacerdos quouis tempore absoluere à peccatis venialibus, & à mortalibus aliàs confessis, & directe remissis. Sacerdos tamen non toleratus extra articulum mortis tali iurisditione priuatur, ita vt à dictis peccatis validè absoluere nequeat. Ex quo sufficienter colligitur, eiusmodi potestatem non ei concedi ex iure diuino, sed ex concessione Ecclesiæ; quia aliàs ea validè priuari non posset.

Potest etiam simplex sacerdos, seu aliàs iurisditionem non habens, etsi excommunicatus, & non toleratus, quemuis validè absoluere in articulo mortis, à quibuslibet peccatis, & censuris, saltem si alius habens iurisditionem, vel ordinariam, vel delegatam, desit. Quod autem dicimus de mortis articulo, extendi à plerisque solet ad probabile mortis periculum, vt dum quis bellum aggreditur, vel periculosam nauigationem suscipit: quia hæc in iure pro eodem sumi solent.

Dico, saltem si alius desit, nam si adsit proprius sacerdos, aut alius confessarius approbatus, multi putant moribundum non posse validè absolui à sacerdote non approbato. Quia quòd tali sacerdoti detur tunc iurisdictio, solum fit ratione necessitatis ipsius moribundi, quæ præsentè sacerdote proprio, vel delegato nulla est. Et hæc sententia in tanto discrimi-

ne